

Hotelák – občasník o nás a pro nás

šk. rok 2013/2014
november 2013

OBSAH

s. 3...Zo života školy - Európsky deň jazykov 2013

s. 5...Boli sme pri tom

s. 7...Hoteláci na cestách - Francúzsko našimi očami

s. 11...Na zamyslenie - Facebook

Hotelák-občasník, internetový školský časopis Hotelovej akadémie Ľ. Wintera,
Stromová 34, 921 01 Piešťany, <http://www.hastropy.sk/skolsky-casopis/>
prvé číslo, november 2013
Šéfredaktor: Nikola Nosková
Predseda redakčnej rady: Soňa Moravčíková
Periodicita: občasník
Časopis vychádza od roku 2008

ZO ŽIVOTA ŠKOLY

Európsky deň jazykov 2013

26. september 2013 nebol v jedálni Hotelovej akadémie

Ľudovíta Wintera v Piešťanoch ako každý iný deň. Študenti oslávili Európsky deň jazykov, ktorý zastrešuje Európske centrum pre moderné jazyky so sídlom v meste Gratz. Po prvýkrát sa tento deň oslavoval v roku 2001 a odvtedy sa európske krajiny snažia naplňať jeho heslo „Talk to me“ čiže „Rozprávaj sa so mnou“. Cieľom je poukázať na potrebu komunikácie v cudzích jazykoch v dnešnom svete.

U nás si tento deň pripomenuli najmä žiaci III.D a II.A VOŠ. Prispôsobili

výzdobu jedálne aj výzor tvárí, ktoré boli pomaľované vlajkami. Študentom a pedagógom ponúkli možnosť „učiť sa“ aj počas obednej prestávky. Zvolili idiomy - ustálené slovné spojenia, ktoré keď

cudzinec zvládne, možno povedať, že zvládol cudzí jazyk. V tento deň sa podľa hlavného hesla obsluhovalo v jedálni v anglickom jazyku. *Here you are, enjoy your meal, thanks very much...* týmito a podobnými frázami sa pokúšali podnietiť aj ostatných spolužiakov k tomu, aby angličtina vyšla spoza stien miestností, v ktorých sa každý deň vyučuje a stala sa bežnejšou formou komunikácie, ktorú študenti iste ocenia počas zahraničnej praxe. Potešil ich záujem spolužiakov i vyučujúcich, ktorí ich snahu ocenili pochvalou.

BOLI SME PRI TOM

keď sledujeme televíziu. Bol to deň s veľkým D, ktorý sa stal pre niekoho sklamaním, pre iného znamenal získanie nových skúseností a nezabudnuteľných zážitkov. Mali sme tú česť byť tam s našimi šikovnými žiakmi, a to s Adamom Máčikom zo IV.C a Martinou Rajnicovou z V.D, aby sme ich podporili aspoň potleskom. Tento „boj“ nakoniec vyhrala Martinka. Gratulujeme! My sme však chceli zistiť, ako to vnímali naši **žiaci II. A**, a tak sme sa ich spýtali:

Veľmi sa mi páčila celá šou. Nikdy som nevidela, ako sa naživo nakrúca film či seriál, takže to bolo veľmi zaujímavé pozorovať. Páčilo sa mi, ako to celé pripravovanie jedla prebiehalo. Veľmi pekne to tam rozvoniavalo. Škoda, že to bolo také dlhé, ale určite by som sa ešte išla na takéto niečo pozrieť.

Návšteva televízie sa mi veľmi páčila. Pani Magálová ma milo prekvapila. Povzbudzovala súťažiacich, pomáhala im. Spolu so zážitkami som si z televízie odniesla aj gulášové korenie, syr a, skoro som zabudla, sitko do kuchynského umývadla.

Hotelák-občasník

Všetci vrátane mňa sme boli natešení, že pôjdeme natáčať. Mne sa to páčilo, teda aspoň prvé natáčanie. Druhé bolo horšie, lebo sme stále sedeli a namiesto o 17.00 sme prišli niečo po 21.00, no nevadí. Aspoň sme zasa zažili niečo nové. Chvíľami to tam všetko

na mňa pôsobilo veľmi rušne. Mňa osobne by nebavilo niektoré veci rozprávať viac ako raz, tí ľudia tam majú môj obdiv.

Výlet do STV bol zaujímavý. Síce z dvojhodinového natáčania sa stalo štvorhodinové, ale stálo to zato. Nikdy predtým som nevidela, ako takéto natáčanie prebieha. Bolo to zaujímavé. Nabrali sme pár nových informácií. Naši dvaja hoteláci boli skvelí, aj keď tréma prevládala, zvládli to výborne.

HOTELÁCI NA CESTÁCH

Francúzsko našimi očami

Jedného dňa vošla do triedy vytešená spolužiačka, že na nástenke videla oznam o zájazde na Francúzsku riviéru, a tak sa naša šestica išla hneď prihlásiť... Ako dobre!

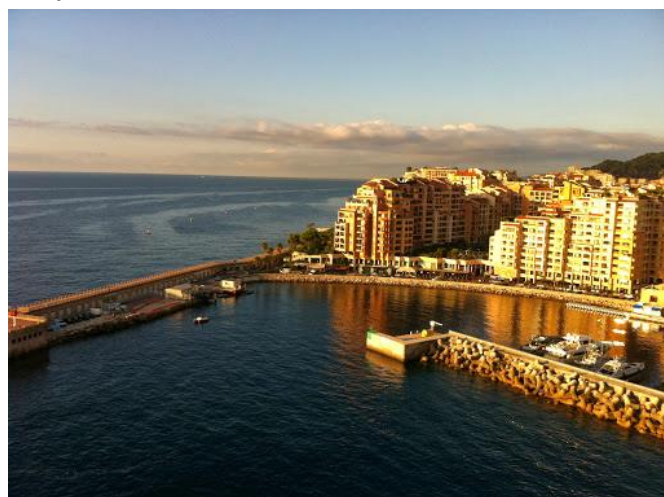
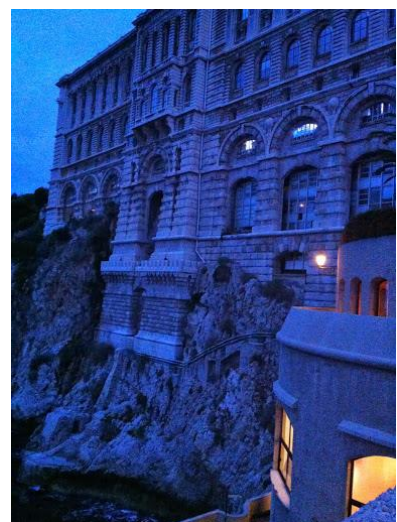
Cesta bola namáhavá a únavná. Cestovali sme okolo 18 hodín. Keď sme skoro ráno prišli do Monaca, naskytol sa nám však nádherný pohľad na východ slnka. Mimochodom, Monaco je druhý najmenší štát v Európe.

Keď sme si vychutnali výhľad a skvelé raňajky, vybrali sme sa do Oceánografického múzea. Boli tam všakovaké morské

živočíchy, po ktorých len tak prechádzal zrak.

Prist'ahovať sa do Monaca a získať monacké občianstvo nie je jednoduché. Na bankové konto sa musí vložiť veľký obnos peňazí alebo sa treba priženiť...

Pred obedom sme zašli pred kniežací palác, kde sme mohli vidieť výmenu stráží. Francúzski strážnici nemajú také prísne podmienky ako strážnici vo Veľkej Británii, na rozdiel od nich sa môžu hýbať aj usmievať. Majú krásne biele uniformy.

Hotelák-občasník

Potom sme absolvovali prechádzku mestom a kroky nás zaviedli až k známemu kasínu Monte Carlo. Bolo otvorené v roku 1878 a za jeden deň ho navštívilo viac ako 500 000 ľudí!

Ked' bolo toho chodenia po prepychovom Monacu dost', presunuli sme sa autobusom do čarovného historického mestečka Éze, neďaleko ktorého sa nachádza parfuméria Fragonard. Úžasné...! Práve tu sme boli oboznámení s celým procesom výroby a vzniku skutočných parfumov. Za zmienku stojí aj „tamojšia“ profesia - „majster nos“. Jej vykonávateľ musí mať vyštudovanú špeciálnu 7-ročnú školu, aké sú na celom svete iba 3. „Majster nos“ musí dodržiavať prísnu diétu, nesmie piť, fajčiť, jesť korenisté jedlá. Priam asketický spôsob života... No pre jeho prácu je tento životný štýl veľmi dôležitý. Jedna chyba a stratil by svoj citlivý nosík. Majster pracuje maximálne 2 hodiny denne. Nájsť tie správne ingrediencie - vône na výrobu parfumov, môže trvať aj dlhé 2 roky.

Po namáhavom dni sme sa presunuli do hotela, kde sme zaspali ako bábätká.

Na druhý deň sme navštívili slávne Saint Tropez. Mne osobne sa však veľmi nepáčilo, nakoľko si zachováva štýl charakteristický pre 60. - 70. roky.

Potom sme išli do mestečka Port Grimaud, tzv. lagúnového mestečka. Je totiž vybudované

na mori, a to zasypaním morskej hladiny. V tomto mestečku je presne 6000 domov a 5999 má svoj vlastný prístav. Super, nie?

Nasledujúcou zastávkou bolo mesto Cannes, ktoré nás privítalo aj so svojou promenádou Croasette. Tučné bankové konto by sa oplatilo, pretože promenádu lemujú obchody najznámejších značiek - Gucci, Prada... Stačí si iba vybrať... No okrem nich sa tu nachádza aj známy palác, kde sa udeľujú Zlaté palmy. Aby sme sa aspoň na malú chvíľku cítili ako veľké filmové hviezdy, vyskúšali sme sa prejsť po červenom koberci. Chýbali už len dotieravé blesky fotoaparátov.

Celý výlet sme na tretí deň zakončili v meste Nice. Vystúpili sme na vyhlíadku, ktorá bola 92 metrov nad morom a odtiaľ sme potom sledovali krásnu Zátoku anjelov. Čím vyššie sme vystupovali, tým tyrkysovejšie bolo more. V starom meste, ktoré vybudovali Taliani, nám dali rozchod, s voľným časom sme potom naložili každý po svojom. My sme napríklad nakúpili suveníry, aby nielen nám, ale aj našim blízkym pripomínali voňavý a farebný juh krajiny galského kohúta.

Po večeri sme plní zážitkov vyrazili na dlhú cestu domov, do každodennej reality.

NA ZAMYSLENIE

Facebook – inak nazvané – strata času. Prídem zo školy, idem na facebook. Denno-denná aktivita miliónov ľudí, vrátane mňa. Celý facebook je na nič, iba ma zožierajú poznámky „hlupákov“ a falošné komentáre ľudí, označovaných za priateľov. Je ako droga, od ktorej sú závislé milióny ľudí. Presne tejto závislosti som prepadla aj ja! Napriek faktu, že na modro-bielej či bielo-modrej ploche, to je jedno, nenájdem nič nové, stále pozerám a čakám, ani sama neviem na čo.

Vo facebooku vidím aj význam, ale iba jediný, že spája ľudí, ktorí sa majú radi, no nemôžu byť spolu. Alebo ste chorí a máte záujem si zistiť úlohy. Nik však túto možnosť nevyužíva – môžeme sa predsa vyhovoriť. Ved' načo sa učiť, keď som minulú hodinu nebol/a prítomný/á?

Skoro pri každej aktivite, ktorú robím, mám zapnutý facebook, aj keď tam nie som. Môžem variť, upratovať, učiť sa... Jediná vec, pri ktorej nie som na facebooku prihlásená, je cvičenie. Ak idem cvičiť, tak jednoducho cvičím! Fyzická aktivita je môj liek proti stresu, problémom a droge zvanej facebook!

Tento rok som sa už raz rozhodla byť týždeň bez facebooku a podarilo sa! Prvý deň bol ťažký, lebo som chcela vedieť, či náhodou nemám nejakú správu. Potom ma to však prešlo, prestala som na naň myslieť a snažila som sa zabaviť inak. Keď som sa po týždni prihlásila, fakt som nič nové nezistila. Mala som dve správy od ľudí, ktorí sa mi ozvali aj telefonicky, lebo pre nich nie som len niekto ako „priateľ“ na facebooku navyše a videli moju nečinnosť. Desať upozornení, kto mi dal na čo „lajk“ a kto čo „komentoval“, som úplne prehliadla. Asi päť minút po prihlásení som si niečo prečítala a už som bola nahnevaná. To už je čo povedať! Nestalo sa mi to však len pri mojom týždni bez facebooku – ale aj keď sa prihlásim normálne, ako každý deň. Bohužiaľ.

Vyskúšajte sa neprihlásiť na dvojfarebnú „vec“ niekoľko dní. Ak máte facebook zapnutý non-stop, tak vám bude určite chýbať. No za pokus to stojí! Držím palce!

Nika, II. A